

„Jasně!“

„Jsem tak nadšenej, že vás vidím. Obě měly ohromnej talent,“ vysvětlil Chesterovi, kterého to očividně nezajímalo. Mě odstrkovali lidé, kteří se snažili najít místo tam, kde žádné nebylo, a já mezitím přemýšlela, jakým jaderným bonmotem shrnu svůj dosavadní život, abych se mu zdála naprosto neodolatelná.

„Pořád píšeš?“ Usmál se na Jessicu.

Virbl pro staré známé ,ano, ale...‘

„Jo,“ odpověděla s povzbudivým úsměvem. „Ale ne scénáře.“ Nechutné ,ano, ale‘ zaznívalo jako podivná mantra, kdykoli jsme narazili na někoho ze školy. Bývali jsme samí tanečníci, malíři a básníci, zato teď se z nás stali instruktoři pilates, maskéři a lektoři. „Pracuju pro jeden web,“ dodala Jessica. „Je to souhrnné zpravodajství, jsem editorka.“

„Super,“ pokývl. „A co ty, Rory? Pořád nosíš tu pistoli na hřebíky?“

Nemohla jsem uvěřit, že si to pamatuje. Jak se plazím kolem scény při zkoušce na *Soukromých životech* a on se do půl těla nahý líbá s Condrou (což prý v sanskrtu znamená ,měsíc‘). Živě si pamatuju, jak jsem ho hřebíkem málem přibila k pódiu, protože mě šíleně rozrušil způsob, jakým jí držel tvář. „Mám na to licenci. A taky mám černý pás v umění s bruskou a v několika státech jsem dokonce dostala povolení nosit šídlo.“

Zasmál se. V duchu jsem vystřelila paže nad hlavu jako triumfující boxer. „Takže pořád děláš scénografii?“

„Vlastně mě od ní Jessica zachránila.“ Chytila jsem ji kolem pasu. Během čekání na velký nápad, kterým oslní celou Ameriku, začala Jessica psát pro ženské časopisy. Když poho-

řela s články na téma *20 způsobů, jak ho rozpálit* a *Byla jsem dětská nevěsta*, dostala práci v časopise *Domino*. Ospravedlnila nám to slovy: „Všichni potřebujeme na něčem sedět. Na gauči můžeš masturbovat, menstruovat, je mi to fuk, to není moje starost. Já vám prostě ukážu ty gauče.“ Když její editoři potřebovali, aby kávový stolek za 500 dolarů vypadal jako stolek za 5.000 dolarů, zavolala na to mě. A když mi došlo, že je to mnohem líp placené, než o co jsem se snažila v zapadlé divadelní díře na Dvanácté avenue, tedy postavit celou divadelní scénu z ruliček na toaletní papír, už jsem zůstala.

Potom editorka z *Domina* přešla do *Elle Décor*, tam jsem se potkala s jedním fotografem a ten mě doporučil uměleckému řediteli časopisu *Architectural Digest*. Najednou ze mě byla stylistka na volné noze, která fotí po celém městě. Mohla jsem se přestěhovat ze čtvrti Morningside Heights a najmout si podkrovní byt na západní Osmdesáté ulici. Byla jsem na sebe pyšná.

Hlodala ve mně jenom stará známá pochybnost – když je už i moje šilhavá asistentka zasnoubená, co je na mně špatně?

„Jsem stylistka pro časopisy o bydlení.“

„To zní dobře,“ usmál se mile.

„Ale co je to v porovnání s tebou. Ty děláš *True West*,“ rozplývala jsem se. „A viděly jsme tě v *Zoufalých manželkách*.“

„A v *CSI*,“ přidala se Jessica.

„A ve filmu s Vincentem Gallo o tom podfukáři.“

„Je to moje práce,“ zaprotestoval.

„To ne, jsi *slavný*,“ vyvracela jsem mu to. Ale ne tak slavný, jak jsme čekaly. Možná byl slavný jen pro nás, ale skuteč-